

Sygn. VUa 21/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 maja 2014r. sygn. IV U 73/11

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie „1” (pierwszym) w ten sposób, że przyznane wnioskodawcy M. G. odszkodowanie obniża z dalszych 18% (osiemnastu procent) do dalszych 15% (piętnastu procent) uszczerbku na zdrowiu i oddala apelację w pozostałej części.

Sygn. akt VUa 21/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 grudnia 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych w T.w sprawie Nr (...) przyznał wnioskodawcy M. G. prawo do odszkodowania w wysokości odpowiadającej 5 % z tytułu uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy z dnia 8 grudnia 2008 roku.

Pismem z dnia 26 stycznia 2011 roku ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc, iż decyzja jest krzywdząca bo nie uwzględnia rzeczywistego stanu jego zdrowia. Wskazał, iż domaga się ustalenie odszkodowania w wysokości odpowiadającej 20 % uszczerbku na zdrowiu..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 24 lutego 2011 roku wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Postanowieniem z dnia 19 września 2011 roku postępowanie w sprawie zostało zawieszona na zgodny wniosek stron.

Na rozprawie w dniu 18 marca 2014 roku wnioskodawca sprecyzował odwołanie i wniósł o ustalenie 23 % uszczerbku na zdrowiu i przyznanie odszkodowania odpowiadającemu takiemu uszczerbkowi.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IVU 73/11 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję ZUS w ten sposób, że przyznane wnioskodawcy M. G. odszkodowanie podwyższył o dalsze 18% (osiemnaście procent) uszczerbku na zdrowiu oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy M. G. kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Wnioskodawca M. G. był zatrudnionym w firmie Usługi (...)ne i (...) Spółka cywilna w S., na stanowisku cieśli.

W dniu 18 grudnia 2010 roku podczas wykonywania obowiązków służbowych powód doznał wypadku przy pracy w postaci upadku ze schodów.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem dnia 13 października 2010 roku stwierdził u wnioskodawcy 13 % uszczerbku na zdrowiu.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 3 grudnia 2010 r., stwierdzono u wnioskodawcy 5 % uszczerbku na zdrowiu.

U wnioskodawcy w wyniku wypadku stwierdzono:

- Zespół bólowy wysiłkowo - przeciążeniowy kolana prawego, lewego barku i okolicy spojenia łonowego;
- stan po uszkodzeniu kolana prawego z uszkodzeniem łąkotki bocznej i rozciągnięcia I° (...) (wg. dwukrotnej artroskopii) i z niestabilnością przednio - przyśrodkowej I/II po częściowym uszkodzeniu więzadła poboczno pieszczelowego w badaniu RM kolana prawego,
- wygojone złamanie kości łonowej lewej;
- wygojone złamanie łopatki z dysfunkcją stawu ramiennie - łopatkowego;
- przykurcz wielopłaszczyznowy stawu barkowego (ramiennie - łopatkowego) w przebiegu pourazowego przerostowego zapalenia maziówkii stawu ramiennego będącego w okresie leczenia po operacji artroskopowej w styczniu 2014 roku.

Powyższe obrażenia zaistniałe w skutek wypadku przy pracy skutkują 23 % uszczerbkiem na zdrowiu § 156-3 %; § 99a - 8%; § 96a - 5 % § 104-7 %.

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał, iż zarówno dowody w postaci zebranych w aktach sprawy dokumentów jak i dokumenty zawarte w załączonych aktach organu rentowego są wiarygodne i nie budzące wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy jako pierwszy dopuścił dowód z opinii biegłego chirurga M. K..

ZUS nie zgodził się z wnioskami opinii, wnioskodawca wskazał, zaś iż będzie miał przeprowadzane zabiegi operacyjne w zakresie stawu kolanowego i barku związane z dolegliwościami po wypadku, w związku z tym wnioskował o wydanie opinii uzupełniającej po przeprowadzonych operacjach.

Z uwagi na treść zarzutów ZUS oraz to, iż z przedłożonej dokumentacji medycznej po dalszym leczeniu wnioskodawcy wynika, iż bardziej kompetentny jest specjalista ortopeda Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego J. B., który w

swoich opiniach potwierdził wskazywane przez wnioskodawcę dolegliwości i urazy, a jak wynikało z opinii załączonych przez wnioskodawcę biegły ten badał go już w marcu 2010 roku przez co miał możliwość stwierdzenia progresji stanów chorobowych i wyników przebiegu leczenia. Sąd Rejonowy wskazał, że biegły pierwotnie wskazał na uszczerbek na zdrowiu w wysokości 11% jednakże w opinii uzupełniającej po ustosunkowaniu się do zarzutów ZUS i wnioskodawcy stwierdził u M. G. łącznie 16 % uszczerbku na zdrowiu szczegółowo uzasadniając zmianę stanowiska.

W związku z zarzutami ZUS do tej opinii w celu ich weryfikacji Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego A. C., jednak z uwagi na jej lakoniczność, Sąd Rejonowy stwierdził, że nie spełnia warunków niezbędnych i koniecznych dla uznania jej za pełną i należyte uzasadnioną. Dlatego też Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy E. R., który w swojej opinii potwierdził ustalenia J. B. oraz wskazał, iż z dodatkowo załączonej dokumentacji medycznej leczenia wnioskodawcy, a w szczególności przeprowadzonej w styczniu 2014 roku operacji artroskopowej stawu barkowego wynikają nie zdiagnozowane uprzednio dalsze uszkodzenia stawu barkowego, ujawnione w trakcie operacji skutkujące zwiększeniem stopnia uszczerbku na zdrowiu. Biegły w swojej opinii odniósł się do całości dokumentacji medycznej wnioskodawcy, wskazując na zmiany w stanie jego zdrowia oraz odniósł się do ustaleń poszczególnych biegłych i wskazał na wynikającą z nich progresję stanów chorobowych.

Wnioski biegłego zostały zaaprobowane przez wnioskodawcę, który zgodził się z ustaleniami biegłego.

Kontynuując swój wywód Sąd Rejonowy wskazał, że zgłoszone do tej opinii przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zastrzeżenia są próbą polemiki z ustaleniami biegłego, a tym samym powyższa opinia winna być uznana za jednoznaczną, zupełną i nie budzącą wątpliwości, co do wniosków, a tym samym ustalenia i wnioski biegłego stanowiły dla Sądu Rejonowego podstawę ustaleń w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że odwołanie wnioskodawcy jest zasadne. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd I instancji przywołała treść art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30.10.2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz.1673 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, który stanowi, że przysługuje jednorazowe odszkodowanie - dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dalej Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 11 ust. 1 ww. ustawy ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Dokonanie stopnia uszczerbku następuje zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. 234, poz. 1974).

Działając w oparciu o powyższe rozporządzenie ZUS ustalił u wnioskodawcy 5 % uszczerbek na zdrowiu, a wnioskodawca nie zgadzając się z powyższym ustaleniem złożył odwołanie od decyzji organu rentowego inicjując niniejsze postępowanie.

Sąd Rejonowy podkreślił, że stanowisko stron zweryfikowane w trakcie postępowania dowodowego, wykazało, iż rzeczywisty uszczerbek na zdrowiu M. G. wyniósł 23%, a poszczególne schorzenia i zaistniałe deficyty w stanie zdrowia wynikają z kolejnych opinii M. K., J. B. (2) i R. E., który to biegły ostatecznie ocenił stan zdrowia wnioskodawcy i wskazał precyzyjnie i jednoznacznie dlaczego ustalił uszczerbek w takiej wysokości. Dlatego zdaniem Sądu Rejonowego należało uznać, iż u wnioskodawcy zaistniał 23 % uszczerbek na zdrowiu, skutkującego prawem wnioskodawcy do odszkodowania w wysokości odpowiadającej 23 % uszczerbku na zdrowiu. Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawcy wypłacono uprzednio odszkodowanie z tytułu 5 % uszczerbku na zdrowiu Sąd Rejonowy ustalił, że

należy mu się jeszcze dalsze odszkodowanie odpowiadające 18 % uszczerbku na zdrowiu. O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c

Powyższy wyrok zaskarżył **apelacją** Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zarzucając mu: naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: art. 11 ust. 1, 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z p. zm.) w zw. z poz. 99a, 96a, 156 i 104 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym i długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 2234, poz. 1974) przez błędne przyznanie M. G. odszkodowania za dalsze 18 % uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy podczas gdy wnioskodawca nie ma prawa do odszkodowania w tej wysokości, gdyż uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy z tytułu tego wypadku wynosi 5 % i należne odszkodowanie organ rentowy wnioskodawcy wypłacił.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o :

1. oddalenie apelacji,
2. zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja organu rentowego jest częściowo uzasadniona, albowiem w niewielkim zakresie zasadnym okazał się zarzut naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: art. 11 ust. 1, 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z p. zm.) w zw. z poz. 99 a załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym i długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 2234, poz. 1974) .

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Jak wynika z ust. 2 tego artykułu, za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. W ust. 3 wskazano zaś, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu to takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (art. 11 ust. 4 powołanej ustawy).

Szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu oraz tryb postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku i wypłacaniu jednorazowego odszkodowania określone zostały w przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974 ze zm.)- branych przez Sąd pod uwagę według stanu na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Integralną częścią tego rozporządzenia jest załącznik dotyczący oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Jednorazowe odszkodowanie w rozumieniu art. 11 ustawy wypadkowej nie jest odszkodowaniem sensu stricto, bowiem nie rekompensuje w pełni poniesionej szkody. Jednorazowe odszkodowanie jest wypłacane poszkodowanemu tylko raz i stanowi jedynie częściową kompensację szkód i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Mając na uwadze specyfikę spraw zainicjowanych odwołaniem od decyzji ZUS

w przedmiocie jednorazowego odszkodowania, w których ocena wielkości uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy odbywa się w oparciu o opinię specjalistów, w tym wypadku biegłych ortopedów.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy warto w tym miejscu podkreślić, iż ocena procentowego uszczerbku na zdrowiu była już problematyczna na etapie jej oceny w postępowaniu przed organem rentowym. Poza sporem bowiem jest, iż Lekarz Orzecznik ZUS ustalił u wnioskodawcy 13 % uszczerbek z tytułu wypadku przy pracy. Lekarz ten uwzględnił następujące pozycje :

- 99 a – 5 %
- 96a – 5 %
- 156 – 3 %

Jako opis naruszenia uznał on dysfunkcję barku lewego po przebyłym złamaniu łopatki lewej. Złamanie kości łonowej lewej oraz przewlekły zespół bólowy prawego stawu kolanowego po przebyłym urazie skrętnym.

Takie rozpoznanie miało miejsce w dniu 13.10. 2010 r. (vide: orzeczenie lekarza orzecznika – k. 11 akt organu rentowego).

Z kolei Komisja lekarska ZUS przyjęła tylko pozycję 99 a i 5 % uszczerbek na zdrowiu, czyli wyłącznie bólowe ograniczenie barku lewego.

Sąd Rejonowy w zakresie oceny uszczerbku na zdrowiu powoda przeprowadził niezwykle obszerne postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z opinii aż 4 biegłych ortopedów.

Przeprowadzone przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe wykazało ponad wszelką wątpliwość, iż orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS było błędne, albowiem zupełnie bezpodstawnie pominęło ono w opisie naruszenia złamanie kości łonowej lewej oraz uraz kolana.

Wynika to wprost z opinii biegłego K. (k. 14 – 17 akt sprawy), który ustalił uszczerbek na zdrowiu tak samo jak lekarz orzecznik ZUS, czyli na 13 % podając nr pozycji z tabeli :

- 99 a – 5 % - Łopatka - Złamanie łopatki: a) wygojone złamanie łopatki z nieznacznym przemieszczeniem bez większych zaburzeń funkcji kończyny – 5 %
- 96a – 5 % - Złamanie miednicy z przerwaniem obręczy biodrowej jedno-lub wielomiejscowe - w zależności od zniekształcenia i upośledzenia chodu: a) w odcinku przednim (kość łonowa, kulszowa) – 5 – 20 %
- 156 – 3 % - Kolano - Inne następstwa uszkodzeń kolana: skrócenie kończyny, zaburzenia osi, stawu (koślawość, szpotawość, ruchomość patologiczna), dolegliwości przewlekłe zapalne, zapalenia ropne, ciała obce, przetoki itp. - w zależności od stopnia – 1-20 %

Biegły ten podkreślił, iż złamanie lewej łopatki jest bezsporne, czyli pozycja 99 a.

Dolegliwości związane ze złamaniem lewej kości łonowej są udokumentowane w historii choroby Poradni Urazowo – Ortopedycznej. Ze zdjęcia RTG z 6 marca 2009 r. wynika, iż jest stan po złamaniu gałęzi dolnej lewej kości łonowej z widocznym odczynem okostnowym naprawczym. Taki obraz RTG gojenia złamania kości miednicy jest typowy po 3 miesiącach od złamania, a to sugeruje, że do złamania doszło 18.12.2008 r.

Dolegliwości zdaniem biegłego K. związane z urazem skrętnym prawego stawu kolanowego są także udokumentowane. Cały obraz kliniczny sugeruje, iż do urazu doszło także w wyniku upadku w pracy w dniu 18 grudnia 2008 r.

Zarzuty ZUS dotyczyły tego, że nie doszło złamania miednicy z przerwaniem obręczy, ale nawet jeśliby podzielić ten zarzut, to skoro doszło w wyniku upadku w pracy do złamania kości łonowej miednicy to stosownie do treści § 8 ustępu 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 234, poz. 1974) jak najbardziej uprawnione było przyjęcie z tego tytułu 5 % (poz. 96 a).

Przepis ten stanowi, iż jeżeli w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku, lekarz orzecznik ocenia ten przypadek według pozycji najbardziej zbliżonej. Można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej.

Z kolei kolejny biegły ortopeda J. B. (2) w pierwotnej opinii ustalił uszczerbek na zdrowiu na 11 %, lecz odmiennie niż ZUS i biegły K. ustalił, iż doznany uraz wynika z pozycji 99 b, czyli złamanie łopatki - wygojone z przemieszczeniem i znacznym ograniczeniem funkcji i kończyny w zależności od stopnia określając uszczerbek z tego tytułu na 8 % oraz poz. 156 – 3 %. Łącznie 11 %. Ustosunkowując się do zgłoszonych zarzutów stron biegły sprecyzował opinię (k. 103 akt) uznając, iż stwierdzone u powoda złamanie dolnej gałęzi kości łonowej lewej jest złamaniem bez przerwania ciągłości obręczy biodrowej (złamanie stabilne) tak więc nie kwalifikuje się do pozycji 96 a tylko pozycji 98 czyli izolowanego złamania miednicy (od 5 do 20 %) . Biegły przyznał z tego tytułu dodatkowe 5 %. Zatem ustalił on ostateczny uszczerbek na zdrowiu na 16 %.

Biegły ten potwierdził także, tak jak biegły K., iż uraz stawu kolanowego mógł nastąpić w mechanizmie urazu (upadek na schodach) powoda w dniu 18 grudnia 2008 r. Uszkodzenia stwierdzone w stawie kolanowym prawym nie muszą mieć gwałtownego przebiegu jak sugeruje ZUS, ale dolegliwości mogą narastać w trakcie funkcjonowania.

Opinia kolejnego biegłego C. (k. 139), w której przyjął on 5 % uszczerbek na zdrowiu (tylko z pozycji 99 a (wygojone złamanie łopatki) uchyla się merytorycznej kontroli Sądu, albowiem jest lakoniczna, powierzchowna, nie przejawiając żadnych cech fachowości i merytoryczności.

Ostatni z biegłych R. E. (vide : k. 154 – 157 akt), na którego opinii oparł się ostatecznie Sąd meriti uznał, iż wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy w wysokości łącznej 23 %, a doznany uraz mieści się w pozycjach :

99a – 8 % (maksymalny wynosi 5 %)

156 – 3 %

96a - 5 %

oraz 7 % z pozycji 104 - przykurcz stawu barkowego, bo nastąpiło liniowe pogorszenie sprawności barku lewego.

Odnosząc się do zarzutów ZUS złożonych w toku postępowania przed Sądem Rejonowym żadnym argumentem dla biegłego nie jest fakt, iż skoro obserwacja po urazie nie zawierała danych o urazach kolana i kości łonowej to oznacza, że nie były one spowodowane wypadkiem w pracy. Biegły powołał się na wiele przypadków ujawnionych później dodatkowych skutków urazów. Wnioskodawca mógł zdaniem tego biegłego jak też biegłego B. i K. doznać urazu w okolicznościach podanych przez skarżącego.

Sąd Rejonowy dopuszczając dowód z opinii kilku biegłych może w ramach swobodnej oceny dowodów wybrać opinię w jego ocenie najpełniejszą, najwnikliwszą i najbardziej fachową. Za taką uznał on opinię biegłego R. E.. Ocena ta nie przekracza ram wyznaczonych przez art. 233 kpc. Jakkolwiek ma rację organ rentowy, iż były nieco odmienne wnioski końcowe opinii B. i E., ale wybór opinii leżał w gestii Sądu rejonowego. Trudno podzielić pogląd organu

rentowego, że istniały podstawy do dopuszczenia kolejnej (piątej) opinii biegłego ortopedy, skoro opinia biegłego E. była szeroka i niezwykle wnikliwa.

Nie nasuwała bowiem wątpliwości zarówno fachowość, jak też rzetelność przeprowadzonego przez niego badania i analizy zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Opinia w sposób przejrzysty obrazuje stan zdrowia ubezpieczonego i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej rozstrzyga kwestię wpływu zdiagnozowanych u niego schorzeń na wysokość uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy. Odpowiada też na wszystkie istotne pytania, w pełni realizując dyspozycję Sądu wyrażoną w sentencji postanowienia z dnia 9 marca 2011 r. Opinia sporządzona została po gruntownej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS, przy czym biegły ten legitymował się fachową wiedzą oraz odpowiednim doświadczeniem zawodowym.

W ocenie Sądu Okręgowego, wnioski płynące z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną, bazując w szczególności na wynikach badań specjalistycznych, co czyni wydaną w sprawie opinię wewnętrznie spójną, logiczną i kompletną.

Apelacja organu rentowego okazała się jedynie częściowo zasadna, ale tylko i wyłącznie w zakresie błędnego ustalenia uszczerbku na zdrowiu z pozycji 99a.

Sąd Okręgowy dostrzegł bowiem, iż biegły R. E. prawidłowo przyjmując, iż uraz złamania łopatki zawierał się w pozycji 99 a ustalił uszczerbek na zdrowiu w wysokości 8 %, podczas gdy maksymalny z tego tytułu wynosi 5 %. I tylko w tym zakresie stopień uszczerbku na zdrowiu został przez Sąd Okręgowy zweryfikowany powodując tym samym obniżenie procentowej wartości uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Okręgowy nie podziela nadto zawartego w apelacji poglądu, iż biegły E. błędnie dostrzegł jeszcze inny skutek urazu, a mianowicie przykurcz stawu barkowego, bo nastąpiło liniowe pogorszenie sprawności barku lewego (pozycja 104) i z tego tytułu przyznał skarżącemu 7 %.

Zadaniem biegłego w toku postępowania przed Sądem jest bowiem ocena wszystkich skutków urazu wynikłych z wypadku przy pracy, a ujawnionych do czasu zamknięcia rozprawy przed Sądem.

Ostatecznie więc opierając się w całej rozciągłości na opinii R. E. należało przyjąć, iż wnioskodawca wskutek wypadku przy pracy doznał łącznie 20 % uszczerbku na zdrowiu i w konsekwencji zwiększyć go z 5 % o dalsze 15 %. Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w sentencji.

Apelacja dalej idąca z przyczyn wskazanych powyżej jest nieuzasadniona, albowiem zawarty w niej zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 11 ust. 1, 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z p. zm.) w zw. z pozycjami 96a, 156 i 104 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym i długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 2234, poz. 1974) okazał się nieuzasadniony gdyż wnioski płynące z opinii biegłego E. potwierdziły i charakter urazu oraz doznany z tego tytułu uszczerbek na zdrowiu, oraz prawidłowe pozycje z rozporządzenia, zaś zarzuty organu rentowego stanowią li tylko gołosłowną polemikę z treścią opinii tego biegłego.

Z tych też względów apelacja organu rentowego w tym zakresie musiała zostać oddalona, o czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.